

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. Y.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2021 č. j. OAM-7/ZA-ZA11-VL14-2021

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech. V úvodu žalobce vyjmenoval zákonná ustanovení, která měla být vydáním napadeného rozhodnutí porušena. Domníval se, že žalovaný porušil ust. § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť měl za to, že ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nové skutečnosti, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v přecházejícím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce se obával návratu do země původu, protože se dopustil nezákonného prodeje SIM karty do telefonu. Podle uzbeckých zákonů není možné

prodat více než 5 karet SIM na jeden doklad, což žalobce v rozporu s tímto ustanovením zákona učinil. Za nezákonný prodej mu hrozí v případě návratu trest odnětí svobody v délce 5-8 let, s ohledem na stav uzbeckých věznic měl za to, že mu tak hrozí nebezpečí vážné újmy. Následně odkázal na výroční zprávu Amnesty International 2017, 2018 a zprávu organizace Human Rights Watch. Dále také tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem č.j. 3 Azs 6/2011-96 ze dne 6. 3. 2012, ve kterém soud dospěl k závěru, že pokud opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodovat. Žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany poukázal na skutečnosti, které neuvedl ve své první žádosti, protože se obával důsledků toho, že sdělí správnímu orgánu, že spáchal v zemi původu trestný čin a je tam stíhán. Dle jeho názoru tak v opakované žádosti uvedl nové skutečnosti, které bez vlastního zavinění nemohl uplatnit v přechozí žádosti. Domníval se, že došlo k pochybení, když s ním žalovaný neprovedl pohovor a v takovém případě mu mělo být umožněno sdělit důvody žádosti písemně nebo jiným vhodným způsobem. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že správní orgán vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a přihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Současně s podáním žaloby také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce uvedl v opakované žádosti skutečnost, která mu byla známa již v době řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Měl tak za to, že nepochybil, pokud řízení zastavil, neboť žalobce dodatečné informace nesdělil zcela na základě vlastního rozhodnutí, protože se obával, co by plynulo z toho, kdyby správnímu orgánu sdělil, že se v zemi původu dopustil trestné činnosti. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Při jednání konaném před zdejšími soudem dne 22. 6. 2021 žalobce i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 4. 1. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které dne 13. 1. 2021 poskytl údaje. Sdělil, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, uzbecké národnosti a je schopen se dorozumět v jazyce uzbeckém, ruském a tureckém. Vyznává sunitský islám, nikdy nebyl politicky aktivní, je ženatý a má dvě děti. Z vlasti vycestoval z Taškentu letecky do Itálie, odkud jel autobusem do České republiky. O mezinárodní ochranu žádal v roce 2018 v České republice. Za důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu označil nemožnost návratu do Uzbekistánu kvůli možnému zatčení. Popsal, že pracoval u telefonní společnosti, kde prodal SIM kartu jednomu muži, který ji však neměl pro sebe, ale koupil si ji na pas manželky. Tato transakce je však v Uzbekistánu zakázaná, ale žalobce to přesto udělal, protože muž tvrdil, že jeho manželka je v nemocnici a nemůže se ke koupě dostavit. K události mělo dojít v srpnu 2017, následně policie předvolala jeho kamaráda, který byl současně jeho zaměstnavatelem, k výslechu, kde mu bylo sděleno, že v jeho firmě byla prodána SIM karta a její majitel spáchal trestný čin. Muž, kterému byla karta prodána, měl údajně na policii uvést, že za tuto kartu zaplatil značné množství peněz. Bratranec žalobce získal na policii informace, že mu hrozí 5-8 let vězení za podvod. Tyto skutečnosti

v přechodném řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl, protože se obával, že na něj bude nahlíženo jako na podvodníka.

7. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 1. 2021, údaje k žádosti ze dne 13. 1. 2021, podstatné dokumenty z předchozího řízení žalobce o udělení mezinárodní ochrany, informace Ministerstva zahraničních věcí č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019, informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 2. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č.j. OAM-7/ZA-ZA11-VL14-2021 ze dne 12. 4. 2021.
8. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-7/ZA-ZA11-VL14-2021 ze dne 12. 4. 2021 bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
11. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
12. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
13. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
14. Skutečnosti žalobcem uvedené při poskytnutí údajů dne 13. 1. 2021 nelze považovat za nové dle zákona o azylu, neboť žalobci tyto byly objektivně známy již v době jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle ust. § 49a zákona o azylu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobce tedy nedostal své zákonné povinnosti, což nemůže být přičítáno k tíži žalovanému. Žalobce tak dle soudu neuvedl žádné skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím řízení, nebyla tak splněna první podmínka daná § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy že by tyto skutečnosti nebyly předmětem zkoumání bez vlastního zavinění cizince, neboť žalobce tyto neuvedl vědomě, protože si myslel, že by mu mohly přitížit v řízení o udělení mezinárodní ochrany.
15. Městský soud v Praze v první řadě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 7 Azs 306/2019-67, ve kterém kasační soud shrnul svou dosavadní judikaturu k otázce opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: „*Nejvyšší správní soud se*

problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Podrobně se k ní vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil přitom, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Z rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, plyne, že: „Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“

16. Žalobce odůvodnil podání své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mu v Uzbekistánu hrozí zatčení, protože prodal nelegálně SIM kartu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že: „...údajná nová skutečnost uvedená žadatelem, a sice obavy ze zatčení kvůli nepovolené transakci se SIM kartou, na základě které požaduje opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla jmenovanému objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy k uvedeným mělo dojít již před odjezdem z vlasti, konkrétně v srpnu 2017, a ten tak měl možnost i povinnosti uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze vlastního zavinění, že tato údajně nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v přechozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“ Žalovaný neshledal, že by žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl takové skutečnosti, které by měly vést k opětovnému posouzení jeho žádosti, předmětnou žádost označil za nepřipustnou v smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
17. S posouzením učiněným žalovaným se Městský soud v Praze ztotožňuje. Žalobce ve své opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které by svědčily o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správně uzavřel, že opakovaná žádost žalobce je nepřipustná dle

ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zdejší soud připomíná, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci s povolením k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, či udělenou mezinárodní ochranou podle zákona o azylu.

18. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
19. K absenci pohovoru lze citovat usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 7 Azs 330/2017 - 35, v němž soud konstatoval, že „[z]a situace, kdy byla podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, a o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti, žalovaný nebyl povinen provádět pohovor [§ 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu].“ (obdobně např. usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 – 67).
20. Ve svém rozsudku 6 Azs 289/2020-27 ze dne 14. 1. 2021 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že: *„v případě dalších opakovaných žádostí je s ohledem na „zkušenost“ žadatele a s přihlédnutím k zjevné účelovosti podané žádosti dostačující, je-li žadatel řádně poučen o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. „Stěžovatel neměl spoléhat, že na něj toto ustanovení nedopadne. Ostatně i z § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu plyne, že pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě žalovaný umožní žadateli sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Stěžovatel byl řádně poučen o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu. V tomto typu řízení není žádným nováčkem, ostatně žádost podal již potřetí. Již jen proto si mohl a měl být vědom, že „nové“ důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, bylo – v jeho specifické situaci – třeba sdělit již v samotné žádosti ze dne 22. 8. 2019. NSS se shoduje s krajským soudem, že ze všech okolností číší, že v pořadí třetí žádost o mezinárodní ochranu byla účelová. Stěžovatel ji totiž podal po tom, co jej hlídka policie zadržela, zajistila a umístila v zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Stěžovatel v žádosti neuvedl zhola nic, žádný „azylový“ důvod, natož něco nového, co neuvedl v řízeních o předchozích žádostech. Žádné nové skutečnosti žalobce netvrdil ani v žalobě.“*
21. Příklad žalobce se od výše zmíněných případů nijak podstatně neodlišuje. Otázka, rozhodná pro nyní posuzovaný případ, tak již byla Nejvyšším správním soudem řešena, přičemž soud neshledal důvod pro odklon od judikatury Nejvyššího správního soudu. Pokud tedy chtěl žalobce uvést další důvody, měl je uvést již v samotné žádosti nebo při poskytnutí údajů k ní.
22. Žalobce měl za to, že v zemi jeho původu došlo k zásadní změně poměrů a že tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle soudu je však z informací, které obstaral žalovaný zřejmé, že k zásadní změně poměrů v zemi žalobcova půdu nedošlo. Dle soudu ze zpráv neplyne, že by se situace v Uzbekistánu zhoršila od doby podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, naopak je z nich zřejmé, že zde probíhají jisté snahy stát reformovat a spíše dochází k mírnému zlepšení situace.
23. K obecným námitkám Městský soud v Praze poznamenává, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by napadené rozhodnutí nedostalo požadavku na přesnost a určitost. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmikoliv jinými součástmi právního řádu.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.

24. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), když shromáždil spisový materiál z předchozího řízení vedeného se žalobcem o udělení mezinárodní ochrany a umožnil mu poskytnout údaje k jeho opakované žádosti. Soud je přesvědčen, že napadené rozhodnutí splňuje i požadavky na něj kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Zjišťovány byly také všechny podstatné skutečnosti v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli, a své závěry dostatečně odůvodnil. Žádost byla posouzena jako nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného Městský soud v Praze souhlasí.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. června 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně